

по тлакитѣ и седѣнкитѣ се пѣятъ „градски глупости“. . .

Е, да, всѣко време търси своята пѣсенъ. Шомъ младежъта въ Върбовчецъ вече има своята „любовна алея“ (вънъ отъ селото), по която двойки отъ мома и момъкъ се разхождатъ вечеръ (и низко говорятъ като въ градоветѣ), може ли да се живѣе само съ старитѣ пѣсни? Наистина, пѣснитѣ, които идатъ отъ градоветѣ, сж противни. Ръ българския градъ все още живѣятъ съ чужди пѣсни: не се творятъ съответни за народния психиченъ ръстъ свои такива. И азъ смѣтамъ, че композиторитѣ ни сж на пръвъ пѣтъ, като работятъ все още върху народни мотиви.

Лежа въ люлката си. Нощъта е тиха: само отъ време на време се залива отъ дружни пѣсни по седѣнкитѣ. Тѣ не сж вече тѣжни — тѣзи пѣсни: не сж като нѣкога. Очевидно, днесъ е по-весело въ българското село.

Земята въ Върбовчецъ е разпредѣлена сравнително добре. Безимотни семейства има само три — и не сж тѣ най-зле (въ Видинския край не се още чувствува безработица). Богатитѣ стопанства притежаватъ не повече отъ 300 декара земя. Изкарватъ срѣдно 350—400 кофи пшеница (6,000 кгр.). Тя би се купила сега отъ държавата за 20,000 лв. Като се приснеме нуждното за семе и прехрана, а